

elsőként engem szolgált ki, akkor ez legalább figyelmeztetés lesz számotokra.

Pillanatnyi habozás után Ráhel odalépett hozzá. Félelem és kétség volt az arcára írva. Lassan Ananiás vállára tette a kezét:

– Azt hiszem, Jézus ugyanezt tette volna. Járj Istennel, testvér! Az Úr legyen veled!

MÉG A VÁLLÁN ÉREZTE RÁHEL KEZÉT, amikor elindult az utcán. Még egyszer kitapogatta a zsebében lévő csomagocskát, aztán megindult a vendéglő felé.

A kocsmáros megmutatta neki az utat. Végül ott állt az ajtó előtt. *Hú, Istenem, a szívem örülten száguld.*

Hát így érzi magát az ember az oroszlán barlangjában. Kopogtatott. „Nem, köszönöm, semmire sincs szükségem”, jött a válasz.

De, de, mindenképp. „Most be-megyek”, kiáltotta az ajtón keresztül, és belépett.

Először egyáltalán nem látta őt. De aztán: a szoba legsötétebb sarkában egy összegörnyedt alak kuporgott a padlón.

– Üdv neked, Saulus testvér! – mondta Ananiás. Hangja mennydörgésként hangzott a csendes szobában.

– Ki vagy te? – kérdezte az alak, anélkül hogy felpillantott volna.

Ananiás felkészült a válaszra:

– Tudom, hogy útközben Jézussal találkoztál. Ő küldött engem, hogy megnézzelek.

Semmi válasz. Mi legyen most?

– Éppen imádkozol, testvér?

– Igen.

– Veled imádkozhatom?

– Miért akarod ezt tenni?

– Na, úgy vélem, két imádság jobb, mint egy? Nemde?

Ismét semmi válasz. Ananiás habozva közeledett a férfihez, és melléje térdelt a padlón.

Jó ideig egy szó sem esett. Ananiás csendben imádkozott. Szinte kézzelfogható volt a kétségbeesés,

amely a mellette lévő férfiből sugárzott.

Végül Ananiás szólalt meg:

– Mi történt veled, testvér? Mit tehetek érted?

– Én... Ó jaj... – A másik hangja félbeszakadt.

De aztán akadozva mégis beszélni kezdett:

– Amikor gyerek voltam, gyakran olvastam Saul király történetét. Hiszen a szüleim róla neveztek el, és többet akartam megtudni a nevemről.

Mindig is úgy találtam, hogy zarvarba ejtő történet. Saul először az Isten által akart király volt, jó ember. De aztán megváltozott, egyre megkeseredettebb lett, valahogy egyre megszállottabb. Először szerette Dávidot, mint mindenki, de aztán félni kezdett tőle, úgy vélte, el akar venni tőle valamit. És ahelyett, hogy meglátta volna, hogy Isten kiválasztotta Dávidot, és hogy milyen jó király lehetne, pokollá tette az életét, és megpróbálta megölni őt.

Az ide vezető úton eszembe jutott ez a történet. És nem ment ki a fejből az a mondat, amelyet Dávid mond Saulnak: Saul, Saul, miért üldözöl engem? Miért üldözöl engem?

És egyszercsak belém hasított. Én vagyok Saul. Az Isten által kiválasztott ellen harcoltam – ellenetek, az ő követői ellen harcoltam. Azt akartam, hogy szenvedjete, hogy összetörjete. Mindent jól akartam csinálni, mégis mindent rosszul csináltam. Istenem, mi lett belőlem? Mít műveltem?

CSUKLÁS RÁZTA MEG A FÉRFIT, és nyomorúságosan sírni kezdett. „Mít is műveltem?”, ismételte.

Ananiás először nem tudta, mit mondjon. Óvatosan Saulus vállára tette a karját. Így ültek egy darabig.

– Hallgass ide, testvér – mondta aztán Ananiás –, megértem, hogyan érzed most magad. Valamennyien tettünk már olyan dolgokat, amikért utólag a lelkünk mélyéig szégyelljük magunkat. Valamennyien vol-

tunk már úgy, hogy szerettük volna visszaforgatni az időt, és hogy bár-csak lettünk volna más, jobb emberek. De ez nem megy. Nem tehetjük meg nem törtéنتé, amit okoztunk.

De Isten – Isten mégis segíthet nekünk. Hiszen ő sokkal nagyobb, mint a mi összetört szívünk. Ezt tudnod kell. Tudod, egy jó barátom egyszer azt mondta nekem: Isten nem azért vezet minket válságba, hogy jól elbánjon velünk. Azért teszi, mert meg akar változtatni minket. Mert föl akar szabadítani minket.

Hát úgy gondolod, Isten azért ért utol téged ily módon, hogy most ebben a szobában kuporogj, és halálra éhezél? Saul királyhoz hasonlóan most a kardodba akarsz dőlni, és aztán ennyi volt? Nem sorsod az, hogy Saul király legyél. Dönthetsz úgy is, hogy ne legyél Saul. Isten nyilvánvalóan fel akar használni téged.

– De félek, hogy engem nem lehet használni. Ugyanazt a sorsot érdemlem, mint azok a szegény emberek, akiket üldöztem.

– Ez veled is megtörténhet – mondta Ananiás, keserű mellézkönnéggel.

MIÓTA ANANIÁS BELÉPETT A SZOBÁBA, Saulus először tekintett föl, és nézett Ananiás arcába. Szemét könnyek fátyolozták el, de tekintete tiszta volt.

– Miért nevezel engem állandóan testvérnek? – kérdezte.

Ananiás hamiskás mosollyal felelt:

– Mivel az vagy, testvér vagy. Mivel a Kiválasztott most téged is kiválasztott.

Miközben a másik még mindig zavartan nézte őt, Ananiás kihálászta a zsebéből a csomagocskát, és kibontott belőle egy darab kenyeret.

– Most először is egyél valamit, nehogy kikészülj itt nekem. Aztán majd meglátjuk.

Yvonne Fischer

Forrás: Junge Kirche, 2016/4

Pál?

Mióta nyugdíjba tetted, s édes feleségem is magamra hagyott e földi világban, minden kis megtakarított pénzem arra fordítom, hogy nyaranként meglátogassak egy-egy szent helyet, melyekről oly sokat beszéltem tanítványaimnak, s melyek nyelvét igen alaposan tanítottam mint egyetemi oktató.

Az idén Rómára esett a választásom. Öregszem, tehát az esti géppel indultam. A gépen található olasz folyóiratokban egyszer csak azt olvastam, hogy gázvezeték-építés közben az exkavátor valami kőben elakadt, majdnem letörtött a markolója. A brigád körülásta a követ, s kiderült, hogy valami régi kódobozra akadtak; a bri-

gádvezető, művelt ember lévén, rögtön mondta, hogy „szarkofág”, sőt miután egy kicsit megtisztították az oldalát, még azt is mondta, hogy görög betűk vannak rajta.

Ez a váratlan esemény azt is jelentette, hogy aznapra befejezték a munkát. A kíváncsiság azért mégis dolgozott bennük, ezért négyen nekihuza-

kodtak, és sikerült is a tetőt kissé elhúzniuk. Egy halottat láttak meg a szarkofágban, de nem csontváznak látszott, hanem mintha mumifikáltak volna – mondta nagy szakértően a brigádvezető; a szakálla, feje épnek látszott.

Felhívták a művezetőt, s értesítettek a történekről, majd szépen körülszalagozták a munkahelyet a biztonság kedvéért, és hazamentek.

Másnap reggel kényelmesen fölkeltem a szállodai szobámban, lementem reggelizni, közben belenéztam a legfrissebb lapokba; olvasom, hogy egy fürge régész már meg is tekintette a „tárgyat”, s több mint 1500 évesnek becsülte, valami császárkori szarkofág lehet, de halottat nem látott benne. Újságírói hiba – gondoltam: *egy* látott benne, s nem azt, hogy „nem” látott benne; félrehallott a gépirónó.

Összekészítettem egy kis úti csomagot, s békésen elindultam a célom felé. Ahogy bandukolok a Via Appián, látom már messziről, hogy egy hajléktalanféle jön szembe, de az út túlsó felén. Megszólít egy embert, s lehet látni, hogy az széttárja a karját, s továbbmegy. Majd ugyanez a jelenet megismétlődik. Én nyugodtan megyek tovább, de egyszer csak átvág az én oldalamra, és nagyon közeleg, már készítem a számban az olasz szavakat, hogy „külföldi vagyok, nem tudok segíteni”, amikor rám köszön, de ókori görög nyelven. Automatikusan vissza-köszönök görögül.

Mire megered a nyelve görögül, szóhoz sem hagy jutni. Én csak fülelek, hiba nélkül beszél, egyetlen rendhagyó ragozást sem téveszt el. Ez valami nagyon elit iskolába járhatott, szegény, hogyan csúszhatott le ennyire! Amint jobban odafigyelek, ez szentírasi szöveget nyom – úgy látszik, valami elsőrangú egyházi nevelést kapott. Mondja, hogy a neve Pál, Tarzosban született, Jeruzsálemből jön – aha: Rómában is van bolondok háza! De hibátlanul beszél, s amint jobban megnézem, a ruhája nem is olyan szakadozott, inkább valami antik holmi – úgy látszik, egy színházi kelléktárba lopódzott be, s ott tanyázik; kicsit penészszagú.

Az igazság az, hogy nekem is jólesett ez a görög csevegés, le is ültünk egy árnyékos padra, és megkínáltam egy pár falattal, egy kis sajtos zsömlével. Örömmel elfogyasztotta, még ivott is rá egy kicsit a termoszon fedeléből.

Mondta, hogy egy zsinagógát szeretne felkeresni. Én meg lassanként a tudathasadás állapotába kerültem. Menjünk vissza a szállodámba! De oda így nem lehet bemenni. Ráadtam a karomon vitt dzsekimet – irtó meleg volt, s mondtam neki, hogy amikor a portás nem figyel oda, szaladjon utánam, de előbb felhívtam egy zsinagó-

gát, ahol szívesen meghallgattak, s csütörtök 11-től 12-ig várnak. Elővettem a térképet, s láttam, hogy a zsinagóga két utcával arrébb található.

A lakosztályomban hagytam, hogy kissé szedje rendbe magát, majd a váltóruhában átsétáltunk a zsinagógába. Egy öreg, egy középkorú meg egy fiatal rabbi fogadott minket. Az emberem elkezdett beszélni héberül, amitől ők nagyon fölviillanyozódtak, s amiből én természetesen egy szót sem értettem. Lelkesen bólogattak, de egyszer csak történt valami. Mit mondhattott az emberem, nem tudom, de hirtelen lefagyott a mosoly az öreg arcáról, a középkorú is nagyon kezdte húzogatni a szemöldökét, s a fiatalnak is, bár kicsit vigyorgott, lekonyult az ábrázata. Beláttam, hogy most el kell tűnnünk innen.

Az utcán megkérdeztem, hogy mi volt a baj, ő elmondta, hogy a megfeszített Názáretiről kezdett beszélni. Mindent megértettem, s mondtam neki, hogy este elmegyünk egy olyan zsinagógába, ahol a Názáretit tisztelik, s elhiszik, hogy ő a Messiás, s lesz valami közös evés is – éppen augusztus 15-e volt.

Erre ő teljesen kinyílt, s nagyon boldog képet vágott.

Nagyon figyeltem az arcát; néha a zsinagóga helyett templomot mondtam. Pál – már alkalmazkodtam a helyzethez – azt mondta, hogy templom csak egy van a világon, Jeruzsálemben.

Megebédeltünk, s irány a Szent Péter. Főlnézett – éreztem, hogy latinul csak konyhanyelven tud, de megértette – „Pontifex Maximus” – Miért van ez fölírva a zsinagóga homlokzatára? Ez a pogány, latin főpap hivatali neve. – Hallgattam.

Bementünk az eucharisziára – ennek a kifejezésnek nagyon örült; lesz vacsora!

Beléptünk. Mire ő: „Mi ez a sok bálvány? Faragott képet ne csinálj magadnak!”

De elkezdődött az eucharisztia. „A rabbi miért van római patriciusi ruhában?” Odasúgtam neki, hogy majd elmagyarázom. Énekeltek: megmondtam neki, hogy melyik zsoltárt – láttam a kis füzetből –, ismét elégedett volt. Majd meghallotta az „evangélium” szót – kicsit furcsán mondták, alig értette meg, de ettől nagyon boldog volt, de előtte már a Rómaiakhoz szóló levélből is olvastak egy részt – majdnem sirt; így ismerik itt az ő gondolatait?

„Kehely persze kell a vacsorához mert inni is kell, de mi az, hogy áldozat? Jézus volt az igazi áldozat! Ez a rabbi csak nem akar áldozni.” Mondtam neki, hogy itt nem rabbinak szokták hívni azt az embert, hanem „sacerdos”-nak. „Sacerdos! De hisz ez ’áldozat’ jelent! Kit akar ez feláldozni?”

Igen, a közös vacsorán megemlékezünk a Messiásról, s arról, hogy az egyszerű kenyér Jézus teste, s az utána elfogyasztott bor a Názáreti vére. „Csak nem azt hiszi, hogy ő varázsolta át a közös vacsora étkét Krisztus testévé és vérévé? Igen: nem kell dözsölni, megszegyeníteni a szegényebbeket a közös vacsorán, de ez kis kovásztalan fehérség, az micsoda? Ez nem lehet a vacsora része, s hol marad a bor?” Hát, ezek itt Rómában nagyon szegényesen vacsoráznak együtt! – Most az ő arcára kezdett kiülni az a fagy, amely délelőtt a rabbik arcán jelent meg.

Visszafelé menet hangosan kezdte összerakni az élményeit: nem zsinagóga, hanem templom; pontifex maximus; rengeteg bálvány; mindenütt képek; áldozat, áldozás; micsoda közös vacsora; mi ez a sok arany? Ahogy így mendegélünk a szállodánk felé, jön szembe velünk egy csapat egyenruhás, fegyverekkel a hátukon, s pont úgy trappolnak, mint Pilátus légioi húsvét előtt, amikor Caesareából megérkeztek Jeruzsálembé, hogy a sokaság nehogy valami felfordulást gerjessen.

Azt kérdezte: Nincsen béke? Akkor hiábavaló volt minden utazásom, tanításom, s az ezekkel együtt járó sok szenvedésem?

Az én tudathasadásom már Pálnak nevezte őt. Az öntudatom ide-oda ugrált majd 2000 évet. Egyik lábamon saru, a másikon reebok tornacipő. Elmegyünk a Colosseum mellett: az egyik oldala ókor, a másik oldalán megy a villamos. Látom, bent a turisták a legmodernebb fényképezőgépekkel villognak, s hallom, hogy tudálékosan mondják a régi császárok nevét.

Egyszer csak egészen hangosan megszólal Pál: „Te, én ébren vagyok? Heródes után hányat írunk? Valójában hol vagyunk? Te ki vagy?” – Nem tudok felelni!

„Te elhiszed, hogy a Názáreti volt a megváltó? Látod, az első zsinagógában nem hitték el, itt mondogatják, hogy igen, de mintha itt sem hinnék el!”

Megérkeztünk a szállodába, valamit még vacsoráztunk, s meglehetősen fáradtan lefeküdtünk. Csak egy ágy volt, ő az előszobában csinált magának egészen jó kis alvó alkalmatosságot. Annyira fáradt voltam, hogy be sem zártam az ajtót.

Reggel nagyot néztem: ruháim szépen az előszoba vállfáin lógtak, a sarokból hiányoztak a színházi kellékek, ő a fekhelyről hiányzott Pál, a hajléktalan.

Reggeli közben megint lapozgatom a friss híreket: a szarkofágban mégis fekszik egy halott!

Vége a tudathasadásomnak: a valóra ébredtem!